

Катя Георгиева Асенова – VI-а клас
ОУ „Йордан Йовков” – гр. Ямбол

ДА СИ РОМ В БЪЛГАРИЯ ПРЕЗ 2010 ГОДИНА

Аз съм ромка и живея в България. Това е моята родина. Малкото ми сърце се разкъсва от съжаление, че някои в тази страна гледат на нас, ромите, като втора ръка хора. На такива като тях бих припомнила казаното още в християнската религия:

„Всички са равни пред Бога, всички са Божии чедра и като такива имат право на Неговата милост”.

Защо тогава хората през 2010 г. все още не са променили своите представи за различните от тях? Защо не се обединят като капките дъжд, за да станат един ручей, който да се влива в реката на голямата общност?

Понякога ми се иска да се пренеса в някакъв друг свят – свят, в който да няма мнозинство и малцинства, управляващи и управлявани, бедни и богати.

2010 година е година на криза. Все по-често виждам как угасва и последната искрица надежда у просяка, протегнал ръка за милост, но никой не го забелязва.

Къде е зрънцето човешчина? Или то не се раздава на всички от страх да не свърши ?

Истината е, че има роми, на които суровият живот е вледенил сърцата и те са се превърнали в крадци, браконieri, престъпници. Те са загубили почва под краката си и злото ги е завладяло. То се е настанило изцяло у тях и те не правят нищо, за да го премахнат.

Болно ми е и за ромките, които се омъжват непълнолетни. Искам да изкрещя с пълно гърло и да призова техните майки: „Майки, не продавайте чедра си, като ги харизвате в чужд дом малки! Животът е пред тях, прогледнете, не бъдете слепи за това!”.

А на жените, които се отричат от децата си, ще кажа: „Не създавайте деца, за да ги хвърляте в майчини домове. Не ги оставяйте на грижите на държавата! Тя им е мащеха – грижи се за тях, но не може да им даде родителска обич.”

Моето семейство е също многодетно. Бедни сме, но си имаме дом и живеем в него всички заедно. Въпреки немотията и мизерията, родителите ми са трудолюбиви хора. Те ме възпитават в честност и доброта, учат ме да бъда вярна на нашите традиции.

Аз се гордея с ромския фолклор. Заразителни са за мен ромските песни и танци. И когато в ушите ми зазвучи музика, тя изпълва моите мисли и вени. Чувствам огън, който гори в мен. Това ме кара да се връщам към изворите, да се сраствам с корените. И ако днес се вълнувам толкова от ромските песни и танци, то е заради любовта към истината. Истината за самите нас като хора, като общност.

По-голямата част от ромите са невежи и неучи, но аз искам да се образовам. Желая да се преборя с всичко вредно, което е вградено от векове в хората от нашия етнос. Искам да преобърна неговите ценности така, че те да носят ползи както за тях самите, така и за обществото, в което живеят.

А когато човек иска нещо, то става, рано или късно, става.